

פני הברזל נסני הברזל

כבלים חזק 10-15
 זכוכית סגולה
 אבקן זכוכית
 הק הולד זכוכית
 נוסף אחר זכוכית
 בנייה אחת נוסף זכוכית
 אחרים בני זכוכית
 חומרים זכוכית

גובה 3 רגל
 29.4.52

אותו בכלל. אני אתו בכור גמור, בעבודה אנוחנו כמו שני חברים. אבל אם אני בא אליו בעניין כסף, או חופש, או תנאים סוציאליים, או הוא לא רוצה לשמוע. "לך להסתדרות", הוא אומר לי, "אני יש לי עסק רק אתם". אתה לא מכיר אותה, ארון שמעון.
אני: אם ככה, אז אני באמת לא יודע מה להגיד לך.
הוא: לא כל כך פשוט להיות פועל, תאמין לי.

הפוסטרסטאנט שלא נדרש

קפה כסית מפורסם לא רק בזכותו של הצקל והאמנים המתגודדים סביב קליפורניה, אלא גם בזמן האחרון בעיקר, בגלל תיבת הדואר שלו. כל מי שאין לו כתובת או כל מי שיש לו כתובת, אבל לא רוצה שתהיה לו, מפנה את דורשי טובתו אל תיבת העזרה הראשונה, התלויה מעל לטלפון, שהיא תיבת הדואר הפוסטלארית ביותר, העומדת בהצלחה בתחרות עם מחלקת הפוסטרסטנט של הדואר המרכזי ועם שרות המכתבים של האמריקן אקספרס.
 מדי פעם בפעם, עולה תיבת המכתבים על גדותיה, מפני שיש כאלה שאינם באים לקחת את המכתבים שלהם. כיוון שאחד המלצרים ביקש ממני לסלק את כל המכתבים והפתקים הישנים, כדי לפנות מקום לחדשים, החלטתי לפנות אל בעלי המכתבים שלא נדרשו, כדי שיבואו ויקחו את המכתבים שלהם. כיוון שקשה לכוון אדם להחליט אם המכתבים חשובים לו במידה מספקת עד כדי להטריח את עצמם לבוא ולקחת אותם מיד, החלטתי לפרסם כמה כהם.

המכתב העתיק ביותר, המונה בתיבת העזרה הראשונה מאז 1951, הוא מכתב לאברהם בילף, שנשלח אליו מרחובות ובו פתק קטן כתוב בעפרון:
 סוף סוף הצלחתי להיפטר משרה. אם תראה אותה במקרה ברחוב, ספר לה שיש לי אשה עם ילד בפתח חקונה. אולי זה יעזור. חוץ מזה, הכל בסדר.
 נוסף על מכתב זה, נשארה עוד גלויה אחת מאותה שנה, שנשלחה אל יואל בין מאיסליה, שתצלומה (בלי הבול שמישהו הספיק בינתיים לסחוב) ניתן בעמוד הזה, למטה. הבאה אחריה בתור היא טוב גלויה, שנשלחה לראובן לוי מתל-אביב, יום 29.4.52.

א.נ.
 כבודו חייב לי סך 10.000 מכוונות שקיבלת ממני. אבקשך לשלוח לי את הסך הנ"ל ללא דחוי נוסף, אחרת

בו אחיו של יחיאל

הלכתי לפני כמה ימים ברחוב, והנה בא מולי בן אחיו של יחיאל. איש מגודל וגבר רציני, מסגר סוג א', העובד באחת המסגרות הקטנות, במרכז הלוכלסקי. לעיתים קרובות אנוחנו נפגשים כך ברחוב וכמו בכל הפגישות הקודמות, נעצרנו גם הפעם לשיחה קצרה:

אני: שלום!
הוא: שמע, טוב שפגשתי אותך. אני כבר כמה ימים מחפש עצה מאינטליגנט; אני בכזה מצב, שאני כבר לא

בן אחיו של יחיאל רוצה לרדת בשתי דרגות.

יודע מה לעשות. אולי אתה נותן לי עצה איך אני יורד בשתי דרגות ומקבל פחות משכורת?
אני: השתעוץ? אני במקומך הייתי שמח שיש לי מקצוע ויכול לפרנס בכבוד אשה ושני ילדים. אתה יש לך אף-אלף במקצוע, אז מה אתה מבלבל את המוח? רק תקבל מזה פחות כסף.

הוא: זה בדיוק מה שאני רוצה!
אני: מה יצא לך מזה?
הוא: אתה לא עשית חשבון, אני עשיתי. אני מקבל עכשיו משכורת, שכבר לא נשאר לי ממה לחיות. מסיים לשלם — יותר! קופת-חולים — יותר! חשמל — יותר! מה הם חושבים, שאני חמור?

אני: אבל אם תקבל פחות או יסאר לך פחות!
הוא: זה מה שאתה חושב. אני דוקא עשיתי חשבון ויוצא לי יותר. אם אני מצליח לרדת שתי דרגות פחות, יש לי פחות משלוש מאות לירות לחודש ברוטו ואז אני מקבל פיצויים התיקרות ופיצויים בשביל היוקר של הלחם ורק שבע לירות מסי-הכנסה והחצי ממה שמשלם עכשיו לקופת-חולים. גם מלח-החובה לא משלם.

הרהרתי קצת בדבריו של בן אחיו של יחיאל וראיתי שיש בהם משהו. על כן המשכתי:
אני: אם ככה, אז אתה לא חושב ששלוש מאות לירות זה יותר מדי?

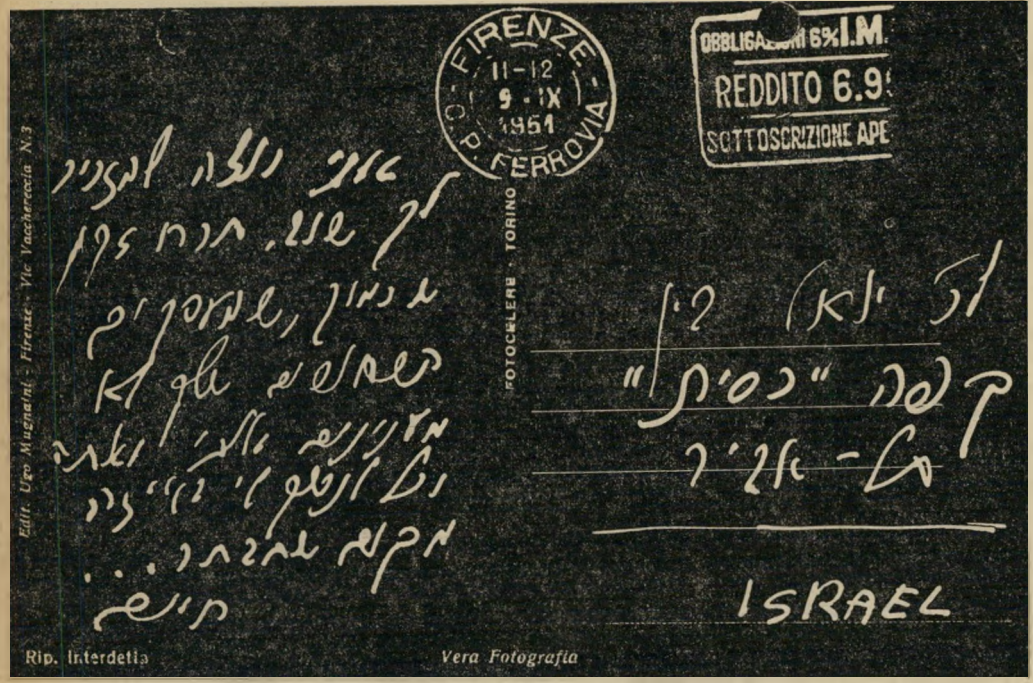
הוא: למה יותר מדי?
אני: היום זה אולי מספיק בשביל לחיות. אבל אם

הכל יעלה במחיר כמו שנה עולה עכשיו, או אולי ההסתדרות תעשה ככה, שפיצויי התיקרות יקבלו רק כאלה שמרחיכים פחות ממאתיים לירות לחודש? מה תעשה אז?
הוא: זה באמת קשה מאוד. על זה, ארון שמעון, על זה בכלל לא חשבתי. אם אני הולך היום, ומבקש לעשות לי בחינה חדשה במקצוע ולהיריד לי שתי דרגות, אז אני לא יכול לבוא בעוד חודש ולבקש עוד פעם לעשות לי טובה. ההסתדרות זה דבר קשה מאוד. אתה בא פעם ראשונה וצריך טובה מהם, אולי עושים. אם אני לא צועק ולא מכה על השולחן, אז הם אולי מתחשבים. זה סוף-סוף ההסתדרות של הפועל. אבל אם אני בא עוד פעם ועוד פעם ובכל פעם אני בא לבקש, זה לא טוב.

אני: למה לך ללכת אל ההסתדרות? אני חושב שבעל-הבית שלך ישמח אם תבקש ממנו לשלם לך פחות כסף.
הוא: אתה מדבר ככה, זה סימן שאתה לא מכיר

הגלויה שנשלחה לראובן לוי מברגר בשנת 52.

כיוון שקצר המצע מהשתרע, נצטמצם בסטטיסטיקה: במשך עשרת השנים האחרונות, לא נדרשו מתיבת המכתב בים של כסית 42 מכתבים, גלויות ופתקים. מה כתוב במכתבים הסגורים אינני יודע, כי לא פתחתי אותם. מה ששייך לגלויות, אפשר לציין ש-28 אחוז מהן דנות בענייני ציקים ללא כיסוי וחובות שלא שולמו; 12 אחוז דנות

הגלויה שהגיעה ל"כסית" מאיסליה עבור יואל בין שלא בא לקחת אותה עד היום הזה.

בתיכונות, נשים וכדו', 35 אחוז בפגישות שלא התיקמו מסויבות-בלתי-צפויות-מראש והשאר — שונות. בין השונות ראוי לציין מכתב אחד בעניין עצמות שבורות ושני מכתבים בעניין צליחת הכינרת.
 מי שמרגיש שאיזה שהוא מכתב או גלויה מן המוזכרים לעיל מופנה אליו ויש לו עניין לקבלו, שיפנה לחתום מטה, בשעות העבודה המקובלות.

אאלץ, בליט ברירה, להגיש נגדן תביעה משפטית, דבר שיגרם להוצאות מיותרות.
 בכבוד רב, ברגד

אחרי זה יש הפסקה קצרה של שנתיים, ורק בשנת 1954 חוזרות ומופיעות הגלויות שאיש לא בא לדרוש אותן. גלויה אחת, שנשלחה על-ידי יוסף דוניץ לירוחם דביר, זו לשונה:
 מר דביר היקר, כשהיית אצלי בפעם האחרונה, נתת לי צ'ק בלי תאריך, בלי חתימה ובלי שרשמת את סכום הכסף. אבקשך להיכנס ולהסדיר את הדבר, אחרת אאלץ לנקוט באמצעים.

כה אמר טוסנראהינדי

הצניעות זה המשך המיניות באמצעים אחרים.